

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **PURE BODY, s. r. o.**, se sídlem Pekařská 402/10, Brno, zastoupen JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2022, č. j. 30 Af 71/2020-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) doměřil žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 20. 9. 2019, č. j. 4207827/19/3001-51523-712755 (dále též „platební výměr“), daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2013 ve výši 63 000 Kč a uložil žalobci penále ve výši 12 600 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2020, č. j. 36314/20/5300-21444-712211 (dále též „rozhodnutí o odvolání“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a platební výměr potvrdil.

[3] Podle orgánů finanční správy žalobce neprokázal oprávněnost jím nárokováných odpočtů DPH z přijatého plnění, které spočívalo v poskytnutí reklamních služeb společností ROYAL ADVERTISING, s. r. o. (dále též „společnost Royal“) dle faktury č. 43092013 ze dne 31. 12. 2013 na částku 300 000 Kč. K poskytnutí reklamních služeb mělo dojít vysíláním reklamních spotů prostřednictvím LCD reklamních obrazovek umístěných na pěti místech na území města Brna – GRAND Hotel, Galerie Orli, ZOO

Brno, ÚAN Zvonařka a BIG ONE Fitness. Orgány finanční správy dospěly k závěru, že žalobce neprokázal, že se plnění fakticky uskutečnilo.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl. Ztotožnil se s názorem orgánů finanční správy, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal oprávněnost jím v daňových přiznáních uplatněných odpočtů daně vzniklých v souvislosti s fakturou vystavenou společností Royal. Krajský soud byl názoru, že toto důkazní břemeno vázlo na žalobci, neboť orgány finanční správy osvědčily skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „daňový řád“). Krajský soud přisvědčil hodnocení důkazů provedenému žalovaným. I podle jeho názoru žalobcem předložené videozáznamy neprokázaly tvrzené faktické uskutečnění reklamy. Krajský soud se neztotožnil ani s tvrzenou možností oddělitelnosti jednotlivých dílčích plnění (odvysílání reklamních spotů na jednotlivých místech). Žalovaný zpochybnil poskytnutí daných služeb jako celek, přičemž žalobce neunesl své důkazní břemeno a vzniklé pochybnosti nevyvrátil. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám týkajícím se prekluze práva stanovit daň. Mezinárodní dožádání rakouských orgánů finanční správy (o provedení výslechu jednatelky majitele GRAND Hotel, Alexandry Balik) bylo provedeno důvodně a souviselo s předmětem řízení, způsobilo proto stavění prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Krajský soud neshledal důvodnými ani další žalobní námitky, a žalobu proto zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu (stejně jako veškerá dále odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil včas podanou kasační stížností z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel v první řadě zpochybnil závěry krajského soudu, podle kterých došlo k přesunu důkazního břemene na stěžovatele. Stěžovatel unesl své primární důkazní břemeno, když správci daně poskytl bezvadné účetní doklady. Byl to správce daně, kdo neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal pochybnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných stěžovatelem. Nadto, i kdyby orgány finanční správy důkazní břemeno unesly a prokázaly adekvátní pochybnosti, stěžovatel tyto vyvrátil předložením relevantních důkazů. Důkazní materiál předložený stěžovatelem prokazuje realizaci všech dílčích plnění a tím i právo stěžovatele na odečtení DPH na vstupu. Společnost Royal nedala stěžovateli žádný důvod si myslet, že je uváděn v omyl, a stěžovatel proto byl v dobré víře ohledně faktického uskutečnění plnění. Nároky na kontrolu toho, zda bylo plnění fakticky provedeno, kladené na stěžovatele krajským soudem nadto neodpovídají péči řádného hospodáře, ale spíše detektivní činnosti. Krajský soud dále aproboval a provedl nezákonné a selektivní hodnocení důkazů, když postavil

pokračování

proti důkaznímu materiálu stěžovatele svědecké výpovědi, které byly protichůdné. Mimo to byla chybně posouzena otázka prekluze práva orgánů finanční správy doměřit DPH. Nemohlo dojít ke stavění prekluzivní lhůty pro stanovení daně, neboť provedené mezinárodní dožádání bylo neúčelným a nadbytečným úkonem, neboť i před jeho učiněním byl žalovaný připraven doměření DPH potvrdit. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí o odvolání a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se v plném rozsahu ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu. Nad rámec již uplatněné argumentace upozornil, že stěžovatel až v kasační stížnosti poprvé upozorňuje na možnost uvedení v omyl společností Royal. Tuto argumentaci neuplatňoval před orgány finanční správy ani před krajským soudem, a proto je zřejmé, že se jí krajský soud nemohl zabývat. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Před samotným věcným vypořádáním stížních námitek Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v kasační stížnosti nezřídka opakuje námitky uplatněné v daňovém řízení a v řízení před krajským soudem či odkazuje na obsah žaloby (část 4.8 kasační stížnosti aj.). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu akcentuje, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Obecný odkaz na argumentaci v předchozím podání v řízení před krajským soudem nesplňuje zákonné požadavky na kasační stížnost. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Uvedení kasačních námitek nelze nahradit ani pouhým zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Povinností soudu není za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. náleží Ústavního soudu ze dne

11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, jakož i např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011-104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010-94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003-44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004-86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013-70).

[10] Vázán výše uvedenými východisky Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a tuto neshledal důvodnou.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval jádrem věci, tedy otázkou rozložení důkazního břemene v daném (daňovém) řízení.

[12] K této otázce se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, ve kterém zdejší soud popsal rozložení důkazního břemene následovně: *„Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). [...] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-65, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují ‚vážné a důvodné pochyby‘ (srov. cit. rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007-119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS č. j. 1 Afs 39/2010-124, či č. j. 2 Afs 24/2007-119).“* K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i např. v rozsudcích ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015-70, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016-60, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo v nedávném rozsudku ve věci sp. zn. 7 Afs 139/2022.

[13] Pokud pak jde o prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, konkrétní obsah důkazního břemene vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 odst. 1 věty první zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o DPH“), podle něhož měl plátce daně nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti, a z § 73 odst. 1 zákona o DPH, dle kterého pro uplatnění nároku na odpočet daně byl plátce povinen mít daňový

pokračování

doklad. Dle ustanovení § 29 odst. 2 písm. f) zákona o DPH přitom daňový doklad musí obsahovat též údaj o rozsahu a předmětu zdanitelného plnění (viz i čl. 226 odst. 6 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2016 o společném systému daně z přidané hodnoty). Uvedené formální podmínky pro přiznání nároku na odpočet je však nutno vykládat v souladu s judikaturou zdejšího soudu tak, že „*prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno,*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103). V rozsudku ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79, dále Nejvyšší správní vyjádřil nutnost faktické existence zdanitelného plnění, když vyslovil, že „*důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotné právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění.*“

[14] V nyní projednávané věci není sporné, že stěžovatel unesl primární důkazní břemeno poskytnutím účetních dokladů. Sporné v dané věci je, zda orgány finanční správy unesly své důkazní břemeno a prokázaly skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných stěžovatelem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu] a zda stěžovatel tyto pochybnosti následně vyvrátil, či nikoliv. Stěžovatel je přesvědčen, že orgány finanční správy neprokázaly pochybnosti ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. I kdyby tomu tak bylo, je pak stěžovatel názoru, že zjištěné pochybnosti vyvrátil jím předloženými důkazy.

[15] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Orgány finanční správy unesly svoji část důkazního břemene a prokázaly dostatečné pochybnosti ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Stěžovatel přitom tyto pochybnosti nevyvrátil a neprokázal, že sporná plnění proběhla tak, jak o nich bylo fakturováno.

[16] V tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkazuje předně na body 20 až 32 rozhodnutí o odvolání, ve kterých se žalovaný dostatečným způsobem zabýval tím, jaké skutečnosti založily pochybnosti ohledně věrohodnosti stěžovatelem předložených podkladů. K námitkám stěžovatele se pak uvedeným zabýval i krajský soud v bodech 19 a násl. rozsudku. Nejvyšší správní soud jejich závěry plně přejímá. Souhlasí s žalovaným a krajským soudem, že primární pochybnosti založila nepřesvědčivost podkladů předložených stěžovatelem. Pro prokázání faktického uskutečnění sporných plnění stěžovatel předložil účetní záznamy, rámcovou smlouvu o poskytnutí reklamních služeb a DVD s videozáznamy lokalit, kde měly být reklamní spoty promítány. Byly to právě tyto videozáznamy, které ve správci daně vzbudily pochybnosti o tom, zda se plnění uskutečnila tak, jak o nich bylo fakturováno. Ze souborů předložených stěžovatelem (videozáznamy zabírající pět míst, kde měla být reklama vysílána) vyplývá, že všechny videozáznamy byly vytvořeny ve stejnou chvíli (k tomu viz metadata předmětných záznamů), přičemž správce daně nadto prokázal, že jeden z videozáznamů obsahuje záběr na noviny z roku 2014, tedy z doby mimo předmětná zdaňovací období (3. a 4. čtvrtletí roku 2013). Uvedené (naprosto zásadní) pochybnosti stěžovatel nerozptýlil, a to ani v řízení před orgány finanční správy a ani v řízení před soudy. Pochybnosti o faktickém uskutečnění předmětných reklamních služeb ostatně akcentují i výslechy následně provedené orgány finanční správy (shrnuté v bodech 15-18 rozhodnutí krajského soudu), přičemž jejich obsah stěžovatel ani relevantně nezpochybnil, když pouze poukazoval na

domnělou (a podle názoru Nejvyššího správního soudu abstenující) vnitřní rozpornost těchto výpovědí.

[17] Ze strany orgánů finanční správy ani krajského soudu nedošlo ani k „selektivnímu, resp. tendenčnímu“ hodnocení důkazů, jak výslovně tvrdil stěžovatel. Důkazy byly hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Krajský soud náležitě odůvodnil i to, proč některé důkazy považoval za důvěryhodnější; např. výpovědi některých nezaujatých osob před výpověďmi osob majících zájem na výsledku daného řízení - např. jednatele společnosti Royal, popř. jiných smluvních partnerů společnosti Royal (společnosti MKM Vysočina, Pegas, Strojírna Vysočina). Nadto stěžovatel ani přesvědčivě nevysvětlil, jakým způsobem obsah těchto výpovědí prokazuje fakticitu daného plnění, resp. další okolnosti nutné k prokázání oprávněnosti jím uplatněných odpočtů.

[18] Nejvyšší správní soud dále nemůže přisvědčit ani stížní námitce, podle které orgány finanční správy nedostatečně zpochybnily plnění jako celek. Z daňového spisu v tomto ohledu skutečně vyplývá, že jen u dvou konkrétních lokalit bylo přehrávání reklamních spotů prakticky vyloučeno (ZOO Brno, BIG ONE Fitness - reklamní plochy v nich již v předmětném zdaňovacím období nesloužily k promítání reklamy). Další pochybnosti však panovaly již o plnění jako celku. V tomto ohledu soud znovu zdůrazňuje výše uvedené skutečnosti stran předmětných videozáznamů (všech 5 videozáznamů bylo vytvořeno ve stejnou chvíli, přičemž jeden z nich obsahuje titulní stranu novin z roku 2014) a dále to, že společnost Royal nevlastnila (ani si neprojímal) žádné obrazovky a promítání reklamních spotů bylo realizováno na základě nejasného vztahu se společností Yotiva, a. s. V podrobnostech odkazuje soud na rozhodnutí žalovaného, resp. rozsudek krajského soudu, které se danou otázkou dostatečně zabývaly. Z uvedených důvodů není přílehlavý ani stěžovatelův odkaz na judikaturu správních soudů (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2011, č. j. 7 Afs 55/2011-84, rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 1. 2021, č. j. 30 Af 48/2018-53), neboť v nich důkazní prostředky prokazovaly uskutečnění alespoň části daného plnění. Uvedené rozsudky se od nyní projednávané věci skutkově lišily i v dalších ohledech. To platí i pro další stěžovatelem odkazované rozsudky zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Afs 44/2021-29, ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, atp.

[19] Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani stěžovatelem tvrzená dobrá víra ve vztahu ke společnosti Royal, resp. péče řádného hospodáře (tvrzeně založená provedením zběžné kontroly plnění). Dobrá víra daňového subjektu (či snad skutečnost, že byl dodavatelem uveden v omyl) nemůže zhojit skutečnost, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno a neprokázal faktické uskutečnění plnění, na základě kterých si v daňových přiznáních nárokoval odpočty daně na vstupu (srov. výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103): Ustálená judikatura dovodila, že je na daňovém subjektu, jaké důkazní prostředky správci daně předloží. Je tak třeba mít na zřeteli „že každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti v daném případě především vzhledem k povaze poskytovaných služeb a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně [...]. V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné

pokračování

služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb, náklady na něž chce daňově uplatnit, je na jeho straně“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61). Uvedeným povinností však stěžovatel nedostál. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že by jej rozsudek krajského soudu nutil „vykonávat detektivní činnost.“ Krajský soud se takto nevyjádřil. I podle názoru Nejvyššího správního soudu požadavky vznesené vůči stěžovateli lze považovat za přirozenou součást podnikatelského styku, ve kterém je běžně nutné kontrolovat kvalitu, množství, či existenci sjednaného plnění. I v dalších ohledech stran první části stížní argumentace Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací žalovaného a krajského soudu. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě, daňovém spisu a judikatuře zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s tím, že stěžovatel neprokázal oprávněnost jím nárokováných odpočtů DPH z přijatého plnění; neprokázal, že se fakturované plnění fakticky uskutečnilo.

[20] V další části kasační stížnosti stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu stran stavění prekluzivní lhůty ke stanovení daně. Podle stěžovatele bylo mezinárodní dožádání provedené orgány finanční správy nadbytečné, a proto nemohlo vést ke stavění prekluzivní lhůty.

[21] Podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu *neběží lhůta pro stanovení daně po dobu od odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci do obdržení odpovědi.*

[22] Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu plyne, že mezinárodní dožádání podle citované úpravy má efekt stavění prekluzivní lhůty pouze za podmínek, že (1) souvisí s daňovým řízením a (2) je důvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2021, č. j. 2 Afs 39/2020-56).

[23] Uvedené podmínky byly v nyní projednávané věci splněny.

[24] Ze spisu vyplývá, že správce daně se v rámci mezinárodní spolupráce obrátil na rakouské orgány finanční správy za účelem výslechu svědkyně Alexandry Balik, jednatelky společnosti AUSTRIA Hotels, která vlastnila GRAND Hotel v řešeném zdaňovacím období (jeden z objektů, ve kterých mělo probíhat vysílání jedné z reklam). Ze spisu dále vyplývá, že správce daně oslovoval i vlastníky dalších lokalit, ve kterých měly být vysílány reklamní spoty stěžovatele. Předmětný dotaz tak měl jednoznačnou souvislost s daným řízením, přičemž požadované údaje mohly být relevantní pro účel daného řízení, neboť mohly potvrdit či vyloučit, že reklama stěžovatele byla skutečně v lokalitě GRAND Hotel promítána. Lze tak konstatovat, že uvedený úkon dostál požadavkům judikatury zdejšího soudu a způsobil stavění prekluzivní lhůty pro stanovení daně.

[25] Nejvyšší správní soud si je v této souvislosti vědom svého nedávného rozhodnutí ve věci sp. zn. 7 Afs 348/2020. Tímto rozhodnutím zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu projednání z podobných důvodů, které nyní namítá stěžovatel. V uvedené věci soud shledal, že mezinárodní dožádání nelze považovat za důvodné v případě, že sám správce daně necítí potřebu vyčkat na doručení odpovědi a uzavře daňové šetření. Uvedenou procesní situaci soud vyložil tak, že správce daně byl připraven ve věci rozhodnout, ale podal (zřejmě nadbytečné) mezinárodní dožádání. Taková situace však

v nyní projednávané věci nenastala. Např. ze sdělení správce daně ze dne 19. 7. 2019 je zřejmé, že správce daně sice došel (v době podání mezinárodního dožádání) k určitému předběžnému závěru ohledně skutkové situace v lokalitě GRAND Hotel, ale že „nevylučuje, že na základě nových zjištění své závěry přehodnotí [...]“. Ani z ničeho jiného nevyplývá, že by se jednalo o účelový nebo nadbytečný úkon. Nelze nadto přehlédnout, že to byl stěžovatel, kdo v daňovém řízení navrhnul výslech paní Alexandry Balik. Stěžovatel (zastoupený advokátem) si tedy musel být vědom i toho, že výslech může být proveden mezinárodním dožádáním, resp. že toto dožádání může vyvolávat výše zmíněné procesní důsledky, tj. stavení lhůty pro stanovení daně.

[26] Ani žádná další stížní argumentace neměla potenciál vyvolat zrušení rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného. Jejich postup má oporu v právní úpravě a judikatuře. Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry žalovaného a krajského soudu, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že jsou jejich rozhodnutí nezákonná. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost jejich odůvodnění Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námítky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené. Soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl. Ve věci přitom rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu